

Zákeus

Nagyon fiatalon jelentkeztek az életemben a problémák. Rossz magaviselet, és ezernyi rossz döntés, aminek a végkifejlete az lett, hogy börtönbe kerültem. Nagyon sötét, magányos időszaka az életemnek, ahol különböző módokon próbáltam magam mentetegetni.

A problémák sűrűjében először tagadtam az Isten valóságát és úgy gondoltam, lehetetlen, hogy létezzen olyan Isten, aki ennyi kegyetlenséget engedjen meg a világban. Ez a fajta hitetlenségem idővel átalakult egy harccá az Úr ellen és elkezdtem ma-

gamban kialakítani egy olyan hamis Istenképet, ahol Jézus egy elvont fogalom, egy távoli személy volt, Isten pedig egy haragvó szakállas apó, aki tönkretette az életemet.

Ahogy teltek múltak az évek, a drogfüggőségem és gyógyszerfüggőségem teljesen tönkretett testileg, lelkileg. Amikor sorban keletkeztek a törések az életemben, százszor is megbántam a múltam, de soha nem azt, hogy megtettem, hanem hogy így jártam miattuk.

Amikor már teljesen ki voltam kényszerülve, elkezdtek emberek megjelenni az életemben, akik elmondták nekem az evangéliumot, a jó hírt, ami által megismertem Jézus Krisztust és azt az elképesztő szeretetet, amit Isten tanúsít az emberek felé. Isten egyik legcsodálatosabb eszköze arra, hogy embereket hívjon el az, hogy szeretetet ébreszt bennünk és együttérzést a másik elesett ember felé. Nekem nagyon elősegítette a hitre jutásomat az, hogy volt, aki meséljen Isten kegyelméről, mert másképpen soha nem mentem volna gyülekezetbe és nem kezdem volna el olvasni a Bibliát. Az, ahogy embereken keresztül képes magához vonzani másokat az Úr, úgy gondolom, ez az evangelizációban rejlő csoda. Ennek az evangelizációs csodának köszönhetem a megtérésem. Dicsőség az Úrnak!

Kiss Sándor

Februári imaszándék

Uram! Te elküldted Keresztelő Szent Jánost, hogy drága Fiad érkezése előtt vízzel keresztelje meg az embert. Engedd, hogy most és mindenkor térdre hulljunk Előtted, és engedjük, hogy drága, szent véred reánk hulljon, megmosson és átmosson bennünket, hogy méltók lehessünk arra, hogy az életünket Veled és Benned élhessük. Add, hogy minden pillanatban Terád emeljük szemünket és egyetlen pillantásodból erőt meríthessünk és megújulhassunk Tebenned! Ámen!

A december különlegessége

Az év minden hónapja különleges. Megvan a maga szépsége, feladata és az emberek követik a szokásokat. Ezekhez alakítják a szórakozást, a pihenést és a munkát. Az új évet karácsony utáni időszaknak mondjuk. A kis Jézust várjuk és ünnepezzük. Jön a húsvét előtti és húsvét utáni időszak. Túrmezei Erzsébet szép verset írt erről. A nyár hamar elszalad. Észre sem vesszük a sok tennivaló között, már kezdődik az iskola. Megjelennek a sárga falevelek, ősz van. Ez az időszak sok ember szívében fájdalmas emlékeket hoz elő. Az elmúlást, szeretnünk elvesztését. Ilyenkor a családok újra összefognak és tiszteletből gyertyát gyújtanak valaki emlékéért. Belépünk az adventi időbe. A reklámok előre jelzik a karácsony közeledtét. Felkészítik a gondolatainkat az ajándék vásárlására. Karácsony felé közeledve a szívünket is fel tudjuk készíteni az odafigyeléssel és a szeretet gyakorlásával.

„Ha a szívedben nem születik meg a kis Jézus, a fa alatt nem fogod megtalálni.”

Megemlítek egy karácsony előtti időszakot a múltamból. Egyik erdész főnököm családja fenyőfák és mindenféle ajándéktárgyak árusításával foglalkozott. Abban az évben én és két társam részt vettünk a fák árusításánál.

Advent harmadik vasárnapja közeledett. Nagy pelyhekben táncolt a hó, és öröm volt minden látvány. A vásárlók egyre többen voltak, a butikok remek kínálatot kínáltak nekik. A CD-lejátszóba karácsonyi dalok szóltak, óvodások és első osztályosok

előadásában. Egy kisebb és egy nagyobb fenyőt talpára állítottam, égősort és színes szalagokat tettem

rá, a méret bemutatása céljából. Sok fát adtunk el aznap. Egy hölgy szomorú arccal nézegette a fákat és az ajándékokat. Nem akart a szomorúságáról beszélni. Hogy az én jókedvemből adjak neki is, ezt mondtam: „Csak úgy tudok szép fát adni, ha látom a mosolyát.” Ez meg is történt. Borravalót is akart fizetni, de nem fogadtam el. Mást találtam ki. A két fát, ami állt és világított, kineveztem „Gondolj rá egy ajándékkal” - fának. Odakísértem a hölgyet és azt mondtam: „Gondoljon arra, aki hiányzik és tegyen rá egy díszet, amit a főnökasszonynál lehet megvásárolni.” Egyre többen álltak a fák előtt és azok roskadásig megteltek ajándékkal.

Néhányan visszajöttek délután, sütit és ételt hoztak. Egy fedett helyen leültek, és jót beszélgettek. Én is csatlakoztam, és néha odakísértem egy nénit egy sütire. A szeretet érzése betöltötte a vásárteret. Néhányan estig is maradtak beszélgetni. Már bátran beszéltek a gondjaikról és örültek, hogy én mosolyt kértem tőlük. „Már évek

óta nem beszéltem senkivel ilyen jót, mint most.” Szinte mind ezt mondták.

A szemben lévő panelházból egy kislány jött fát vásárolni. „Olyat szeretnék, mint az a kisebb ott!” – mutatott a díszített fára. Kapott egy sütit és ez idő alatt megbeszéltem pár emberrel, akik a fát díszítették a fa jövőjéért. Bejelentettem: „Az ötszázadik vásárló megnyerte a feldíszített fenyőfát!” Amit attól a perctől mindenki Karácsonyfának nevezett el.

Sok ember volt akkor a téren és a többség külön ajándékkal kedveskedett neki. Közösen vittük el a lakásukba. Ezek után egymást megtapsoltuk és a karácsonyi boldogság ott volt a szívünkben.

A kis Jézus már akkor megszületett bennünk azon az adventi vasárnapon. Én azt hiszem, az ilyen eseményekért tekinthető közösségi

hónapnak a december.

A börtönben létem alatt megismerhettem a Mécses Szeretetszolgálat munkáját, a tagjai szerető gondoskodását. Azóta és is tudok újra örülni a karácsonynak, mert az én levelezőtársam mosolyt hozott az életembe.

*Útra kél az erdő ezer fenyőfája,
örömet szerezni szerte a világba.
Meghittség, boldogság, szeretet és béke*

Legyen a családot örökös vendége!

Boldog karácsonyt!

B. László

Egy balatoni történet emléke, és a Vízkereszttség ünnepe...

Amikor a tanítványok megláták, hogy Jézus a tengeren jár, megrettentek. Azt mondták, hogy kísértet, és ijedtükben felkiáltottak. De Jézus azonnal megszólította őket, és ezt mondta: „Bízzatok, én vagyok, ne féljete!” Péter ekkor így szólt hozzá: „Uram, ha te vagy, parancsold meg, hogy menjek oda hozzád a vízre!” mire Ő így szólt: „Jöjj!” Péter erre kiszállt a hajóból, elindult a vízre és Jézus felé ment.

Amikor azonban az erős szélre figyelte, megijedt, és amint süllyedni kezdett, felkiáltott: „Uram, ments meg!” Azonnal kinyújtotta a kezét, megragadta őt, és ezt mondta neki: „Kicsinyhitű, miért kételkedél?” Amint beszálltak a hajóba, elült a szél. *Máté 14.26-31*

Jézus földi élete során olyan természetfeletti csodákat mutatott be a tanítványainak, és az Őt körülvevő sokaságnak, melyek az Isteni természetéből adódtak.

A történetet olvasva a vízre való járás természetes volt az Úr számára. Viszont Péter, amint levette tekintetét Jézusról, süllyedni kezdett, mivel nem az Úrra figyelte, hanem a szél erejére. Ez majdnem végzetessé vált számára. A víz ekkor már nem a barátja volt, hanem az ellensége lett.

Tudjuk, hogy a víz életet adhat, ám sok esetben életet vehet el. Ilyenkor megmutatja haragos arcát is, főleg, ha elfogadja a szelet cimborájának.

Fiatal éveimben én is tapasztalót szereztem arról, milyen az, amikor süllyedek a víz mélyére, és a hullámok összecsapnak a fejem felett, ahogyan azt szokták mondani. Hála Istennek, csak kevesen vagyunk, akik átéltek ennek az élménynek a valóságát.

Azzal a reménnyel indultam útnak a magyar tengerre, hogy a vakáció végeztével vidáman, tele élményekkel térhetek majd haza.

A nyaralás kezdeti napján, egy kellemes fürdőzés szerepelt a tervem között, mondhatni ismerkedés a Balatonnal. Ehhez minden adott volt. Ragyogó napsütés, mely a vízbe csábított, gyenge szellő, mely a melegben enyhülést hozott és egy baráti társaság, akikkel jól érezhettem magam. A fürdőzés után azonban szerettük volna még kipróbálni a vízbiciklit, a lágy szellő ringatta vízre. Kissé távol kerültünk már a parttól, amikor észrevettük a sárga jelzést, mely a viharos szél érkezésére figyelmeztetett bennünket. Ám mi is úgy voltunk, ahogyan Péter; levettük tekintetünket arról, ami a biztonságunkat szolgálta volna, nem vettük komolyan a széllel járó veszélyt, mivel még nem tapasztaltuk meg a vihar erejét. Miután már megérkezett az előszele, hirtelen szembesültünk azzal a ténnyel, hogy a hullámok legyőzhetnek bennünket. Ezek után már gyorsan kellett cselekednünk, visszafordulni és megcélozni a partot úgy, hogy a lehető leggyorsabban kiérjünk. Mivel a bicikli nem engedelmessé vált a visszafordulásra, a társam leszállt róla, hogy a part felé fordítsa járgányunkat. Ahogy kilépett, szinte csak derékig ért neki a víz.

„Hát ez remek” – gondoltam és én is követtem őt. Örültem, hogy milyen egyszerű lesz majd így a kijutásunk. A szél ellenére is megfordulunk, és hamarosan újra érezhetjük talpunk alatt a meleg homokot. Amint kiléptem, egy szörnyű érzéssel szembesültem, hogy nincs talaj alattam, majd a hullámok összecsapnak a fejem fölött. A mélységbe fogok szállni. Nem tudtam, vajon lesz-e az életemnek folytatá-

sa vagy a Balaton annyira megszeret, hogy többé el sem enged? A merülés az, amire még emlékszem. A többi kiesett, nem tudom, hogy kerültem ki a partra, arra eszméltem, hogy „dolgoznak” rajtam. Az újraélesztés eredményes volt. Isten megmutatta irántam való kegyelmét, és adott egy új esélyt az életben maradásra. Ő már akkor tudta, hogy a mennyei család tagja leszek.

A balatoni nyaralás végződhetett volna sokkal rosszabbul is, ám Jézus láthatatlan keze – Péterhez hasonlóan – értem is kinyúlt.

Olyan csodálatos, hogy Istennek terve volt az életemmel, annak ellenére, hogy én még nem ismertem

Őt. Könyörületességgel várta a pillanatot, amikor teljes bizalommal leszek felé. Azóta megtanultam, hogy soha ne vegyem le tekintetemet – még rövid időre se – az Úrról, mert akkor ismét a mélybe süllyedek. Egyszer megtapasztaltam azt az érzést, nem szeretném újra átélni.

Mély hála van a szívemben Isten iránt, hogy akkor, ott Jézus kimentett a vízből, és a keresztem nehézsége nem húzott le a mélybe, hanem az Úr kiemelt az életre, és végtelen kegyelemének és szeretetének köszönhetem, hogy minden évben a Vízkeresztet én is megünnepelem.

Szeretettel:

Éva

Farsang

A farsang vízkeresztől január 6-tól, nagyböjt kezdetéig tartó időszak. Régi hagyományokból eredően táncos, vidám, jelmezes össznépi mulatságok időszaka. Az álarc viselése egészen az ókorig vezethető vissza, ilyenkor az uraság és a szolgálja is ott lehetett, eltűnhettek átmenetileg a társadalmi különbségek az álarcba és a jelmezbe bújva.

Tehát a farsangok tökéletes időt szolgáltattak a találkozásokra, kicsik és nagyok felszabadult hangulatban lehettek. A fiataloknak kifejezetten a párválasztás lehetőségét is nyújtotta, amellet, hogy jókat ettek, ittak, mulattak, mókázta, humoros öltözetbe bújtak.

Van egy latin eredetű szó is; karnevál, melynek jelentése: búcsú a hústól. Nagyböjt előtt 3 nappal, népszokásokkal megfejelik és lezárják a farsangi időszakot. Jelképesen egy szalmabáb (kiszabáb) elégetésével „semmisítik meg” a telet és űzik el a gonoszt.

A mi hazánkban a legnagyobb, leglátványosabb, legzajosabb a mohácsi busójárás.

Lelkileg ilyenkor már azt is jó tudni, hogy végére érünk a télnek

és közeledik a tavasz. Majd következhet a lecsendesedés, a befelé fordulás, egy kis testi sanyargatás a böjti időszakokkal, amiről mindenki maga dönt, de biztos állíthatom, hogy az is megéri.

Móni

A vég és a kezdet

Mit jelent számodra a vég és a kezdet? Mi a véleményed arról: december 31-én csak az év ér véget, nem az élet? Minek tudsz örülni decemberben? Mit jelent számodra Jézus születése? Miért tekinthető közösségi hónapnak is december?

Mondhatjuk, hogy minden kezdetnek van vége és minden végben ott van a kezdet valamilyen csírája is. Így vehetjük mind a véget, mind a kezdetet egy összetartozó, de mégis önálló, ám néha időnként egybefolyó, köztes állapotnak is. Annyi bizonyos, hogy mindkettőben ott van a lehetőség valami újra, másra, azaz lehetőség a változásra, változtatásra, amely alól nem tudjuk kivenni magunkat az életünk folyamán. Tehát életünk részei, így együtt kell velük élnünk, és megpróbálni helyén kezelni őket.

Elméletileg december 31-e is csak ugyanolyan nap, mint a többi, igaz annyiban különbözik a többitől, hogy ez éppen az utolsó nap egy adott évben, és hát egy utolsó-nak is kell lennie. Érdekes, hogy

az emberi értelmezésben a vég, végzet, utolsó jelző inkább negatív

jellegű, mégis kiemeltnek tekintjük, és meg is ünnepejük, akár csak az elsőt, a kezdetet. Talán azért pozitívabb az Óév végső napja, mert ha az ilyenkor szokásos életleltárunk nem is fényes eredményű, de reméljük, legalábbis szeretnénk, hogy az új év a jobb élet kezdete lesz.

Kicsit az örömök hava volt számomra a december. Kezdve a Mikulással, a születénapommal, a karácsony Jézuskával, és persze a szil-

veszter. De aminek legfőképpen örültem az akkor még megszokott nagy hó volt. Amit mostanság is várok, bár egyre kevesebb remény-nyel. A születénap is jó, már csak azért is, mert megéltam. A szilveszter meg azt jelzi, hogy egy évvel megint közelebb vagyok a lehetséges szabaduláshoz.

Jézus születése számomra a lehetőség, a fény az életem alagútjában, és hogy van valaki, aki akar és meg tud bocsátani nekem, még a múltam ellenére is, és „csak” hallgatnom kell rá.

Karácsony és a szilveszter is kiemelten közösségi ünnep, és alapvetően családi kötődésű ünnep mindkettő, és hogy decemberben van e két nagy jelentőségű ünnep, ez teszi egyedivé e hónapot. Rohanó világunkban sokat jelent, hogy ilyenkor jobban és többet tudunk figyelni másokra és magunkra is. Talán azért, mert ilyenkor valahogy mindig lelkesebbek, nyugodtabbak vagyunk, esetleg csak a téli-évvégi fáradtságot érezzük?

Pásztor József

A farsangról

Mindennek megvan a maga ideje. Az ünneplésnek és a böjtölésnek is. Jézus felel a farizeusoknak, amikor kérdezik, hogy Jézus tanítványai miért nem böjtölnek. – Ha elviszik a Völegényt, majd böjtölnek! – feleli Jézus.

Advent bűnbánatban eltöltött 4 hete után örömmel ünnepeljük Jézus születését. Utána január 6-án, Vízkeresztkor pedig a háromkirályok látogatását. Ők napkeleti bölcsek voltak, égre figyelő emberek. A csillagok együttállásából következtettek arra, hogy valahol nagy király születik. Együtt indultak el a fényes csillag nyomában. Útközben tanácsot kértek Heródes királytól, aki a jövendölések alapján jelezte, hogy Jeruzsálem mellett, Betlehemben kell születnie a Messiás királynak. Nem üres kézzel mentek. Aranyat vittek a királynak, tömjént az Isten Fiának és mirhát a szenvedő Messiásnak. Elhitték, hogy az istálló jászlában nyugvó gyermek az újszülött király. Miután álmukban figyelmeztetést kaptak, más úton tértek vissza hazájukba.

Ezt a jeles eseményt a keresztény hagyomány Máté evangéliumában rögzítette.

Vízkereszt napját számos keresztény egyházban ünneplik, és különböző hagyományok és szertartások kapcsolódnak hozzá. Né-

hány kultúrában a Vízkereszt egyben a karácsonyi időszak lezárását is jelenti, és a karácsonyfát, a karácsonyi díszeket ilyenkor távolítják el.

A Vízkereszt a farsangi időszak kezdete is, amely minden évben január 6-án kezdődik. A farsangi időszaknak csak az eleje fix, a végét a húsvét határozza meg, ami viszont mozgó ünnep.

A farsangi időszak 2025-ben **március 4-ig** tart, ez azt jelenti, hogy **58 napos** lesz. Ennek az időszaknak kiemelt dátumai:

- Január 6. (vízkereszt): A farsangi időszak kezdete
- Február 14. (Valentin-nap): A szerelmesek ünnepe
- Február 27. (farsangvasárnap): A farsang farka kezdete
- Március 3. (farsanghétfő): Busójárás Mohácson
- Március 4. (húshagyókedd): A farsangi időszak vége,
- Március 5. a nagyböjt kezdete (hamvazószerda)

A **busójárás** eredete a török hódoltság idejére nyúlik vissza. A legenda szerint a Mohács-szigeti mocsárvilágba menekült sokárok ijesztő álarcokba öltözve, zajkeltő eszközökkel üzték el a törököket a városból. A busójárás a mai napig őrzi ezt a hagyományt, így a tél elűzésének, a tavasz köszöntésének szimbólumává vált. A busójárás főszereplői a busók, akik félelmetes álarcokat, szőrmével kifordított bundát, bocskort és kolompot viselnek. Jellegzetes kellékük a kereplő és a buzogány, melyekkel zajt keltenek. A busók csoportokba szerveződnek, és a város

utcáin vonulva űzik el a telet. A farsangi menetet színes folklórelőadások, népzenei koncertek és kézműves bemutatók kísérik. Az esemény csúcspontja a szimbolikus koporsóégetés, amely a hideg évszak végét jelzi. A busójárás nemcsak a magyarok, hanem a külföldi turisták számára is lenyűgöző élményt kínál.

A **húshagyókedd** a keresztény hagyományok szerint a farsangi időszak utolsó napja, és egyben a nagyböjt előtti utolsó olyan alkalom, amikor még lehet minden nap húst fogyasztani. Ez a nap a mulatságokról, lakomákról és a farsangi vidámságról szól, hiszen másnap, **hamvazószerdával** kezdődik a 40 napos nagyböjt, amely a húsvét előkészületi időszaka. A húshagyókeddet gyakran nagy evésekkel, ünnepléssel zárják, hiszen ez az utolsó lehetőség a böjt előtti „kicsapongásra”. Szokás ilyenkor farsangi fánkot sütni, gazdag ételeket főzni, hogy a következő időszakban a szerényebb fogások jobban érvényesüljenek. A nap nevét is a „hús elhagyásából” kapta, mivel régen ezen a napon vettek búcsút a húsos ételektől.

A farsangi időszak vége: húshagyókedd és hamvazószerda. A hamvazószerda időpontja a húsvétvasárnaptól függ. A Húsvét mozgó ünnep. Az első tavaszi holdtölte utáni első vasárnap a húsvétvasárnap. Ettől kell visszaszámolnunk 46 napot, ami a hagyomány szerint negyven hétköznap és szombat összesen, így

megkapjuk a nagyböjt időszakának kezdetét. 2025-ben Hamvazószerda **március 5-re esik.**

Ez a negyven napos nagyböjt kezdete a katolikus egyházban.

Farsang farka - a nagy karneválok időszaka

A farsang farka a farsangi időszak utolsó három napját jelöli, farsangvasárnaptól húshagyókeddig. Ez a mulatságok, bálók, jelmezes felvonulások és karneválok időszaka, melynek során búcsút intünk a télnek és ünnepejük a tavasz közeledtét. A húshagyókeddet sok országban különleges eseményekkel ünneplik. Például Olaszországban a híres velencei

karnevál ezzel zárul (Martedì Grasso), Brazíliában pedig a világ egyik legnagyobb fesztiválja, a riói karnevál utolsó napja is ekkor van.

A katolikus egyház nem ellensége az örömmek. Az evangélium maga is örömhír. Szükség van a két bűnbánati időszak advent és nagyböjt közötti kikapcsolódásra. Csak a módját kell helyesen megválasztani a szórakozásnak.

Vidám farsangot kíván:

Lajos atya

Mielőtt bezárul az ég

Miért van, hogy Szeretsz minket?
Miért nem szídtál, átkoztál
ahogy mi téged?
Kiáltottunk, feszítsd meg!
Te halkán imádkoztál, bocsájtss meg!
Miért?

Mily értéket láttál Te bennünk
Amelyet mi nem láttunk magunkban?
Mily értéket, melyért a legértékesebbet adtad?
Mond, mit láttál bennünk?

A múltunk nem festett valami jól!
A jelenünk halálad kívánta!
Miért engedted? Mond miért?

Eltudnánk - e viselni válaszaid súlyát?
Nem-e roskadnánk bele,
ha mindre, vagy csak egyre is, csak egy miértünkre is
Felelnél nekünk?

De majd egyszer minden szem meglátja,
azok is, akik odaszegezték
és megértik miért mentél értünk
Élet-halálra!

S mondják majd, jaj mit tettünk,
lelkük fájdalmában felkiáltva!
És jaj mind elvesznénk,
ha nem az lenne válaszod minden miértünkre,
Mert Szeretlek téged!
Van még kérdésetek?
Nem, nincs már bennünk több miért!
Elégett mint gyertyaláng
Hűvös Mindszentvég hajnalán!

De, talán! Még egy kérdés, ha lehet!
Ha van még idő!
Bocsáss meg nekünk kérünk,
nem tudtuk mit cselekszünk!
Vajon meghallod-e még
mielőtt bezárul az Ég?
Mond, hallod-e még?
Csak egy szót szólj!
Mond, Szeretsz-e még?
Van-e még miért?

Sándor

Régi idők farsangja(i)

Kezdeném azzal, hogy szeretek nosztalgiázni. Ugyan gyakran kapok dorgálást ismerősöktől, hogy nem kellene a múlt eseményein merengennem, koncentrálnak inkább a jelenre és a jövőre, ez mégsem akadályoz abban, hogy emlékezetemmel újra meg újra visszarepüljek időben és térben. Mostani írásomban a farsang szó kapcsán lódultak meg gondolataim, immár annak tudatában, hogy a nosztalgia érzése hozzásegíthet bennünket az egymás közti mélyebb kapcsolódáshoz és erősítheti empátiánkat - ahogy azt a minap fejtegette egy pszichológus szakértő valamelyik lapban.

A 70-es, 80-as években voltam általános iskolás, és az első, ami eszembe jut a farsanggal kapcsolatban, az az azt megelőző időszak lázas készülődése. „Mi legyek?” - kérdeztük magunktól és egymástól. A döntést számos szempont befolyásolta: Mi az a szerep, amit szívesen magamra öltönék? Mi/ki lennék, ha történetesen nem egy alsó tagozatos kislány lennék? Mi az a jelmez, amit el tudunk készíteni otthon? Hetekig-hónapokig tartott az álmodozás, ötletelés. Nem léteztek még farsangi jelmezkölcsönzők, vásárolni sem

lehetett jelmezeket. Mindenki maga – vagyis inkább a szülők – készítette el a megálmodott öltözetet. Az anyagbeszerzés sem volt egyszerű: általában meglévő, maradék anyagokkal dolgoztunk (kényszer szülte újrahasznosítás!). Időnként minket is befolyásoltak bizonyos „trendek” a választásban, de – ellentétben a jelen időkkel – nem ez volt a jellemző. (A gyermekem óvodájában kb. tizenöt évvel ezelőtt viszont már volt olyan, hogy öt-hat Pókember is futkározott egy farsangi mulatságon.)

Egy korabeli reklám szülte jelmezre volt példa a bátyám Forgó-Morgó kosztümje, úgy 1980 táján, ami minden bizonnyal csak az 50+-osoknak mondhat valamit. Ő volt az a folyton zsörtölődő figura, aki az energiatakarékosságra igyekezett felhívni a figyelmet a folytonos „Kinek van erre energiája?” sóhajával. Úgy emlékszem, édesapám készítette a jelmezt egy nagy műanyag dobozból, és akkora lett a sikere a suliban, hogy bátyám első helyezést ért el vele a jelmezzaversenyen. Merthogy ilyen is volt,

az izgalmakat fokozandó. Nyeremény is járt hozzá, talán süti, amit a szülők által otthon elkészített és az iskola folyosóján árusított finomabbnál finomabb csemegékre lehetett beváltani. Az árusításból befolyt összeget természetesen mindig valami hasznos célra (kirándulások, sporteszközök beszerzése) fordították. (Nagyon sajnálom, hogy most már a szigorú ételminőség-szabályozások miatt nem szabad otthoni sütitet bevinni az intézményekbe, s a gyerekeknek be kell érniük az egyenlőséget, csomagolt rágcsálnivalókkal.)

Noha nekem dobogós helyezést egyszer sem jutott, szeretettel emlékszem vissza két kedvenc jelmezemre: egyszer hófehér cicának öltöztem, egy másik alkalommal pedig színes ruhás cigánylánynak. Azt hiszem, mindkettő a szüleim ötlete volt, mert ezeket tudták saját kezűleg kivitelezni, de nem bántam, mert igazán magaménak éreztem őket: nagy állatbarátként jó volt kényeskedő cicusként parádézni, cigánylánynak öltözve pedig felszabadultan pörgethettem a színes szoknyámat, lobogtathattam

a hajamat és repkedtettem a nagy fülkarikáimat. A vidámságon túl a lényeg talán az adott jelmez által képviselt szereppel való töké-

letes azonosulás volt, amit az ember – hacsak nem színésznek áll – ritkán élhet át ilyen teljes tökéletességben.

Van egy még régebbi, óvodai emlékem is, mégpedig a bátyám bohócjelmeze. A szomszéd bácsi 44-es kockás papucsát kértük kölcsön és kötöttük – természetesen a balost a jobb, jobbst meg a bal – lábára. És lám, a szocialista hiánygazdaság szülte kreativitást itt is siker koronázta, mert tesóm a

dobogó első fokán végzett! Mi lehetett a titok? Tán az aprólékos, gondos tervezés és a befektetett munka, melynek révén ezek a jelmezek sokkal nagyobb értéket képviseltek, mint a manapság kénszen beszerzettek.

S hogy végül mi történt tesóm Forgó-Morgó jelmezével, arra már nem emlékszem, de egy jó ideig (tán a költözésünkig) őriztük, az biztos. Kicsit sajnálom, hogy fotó ezekről az eseményekről nem ké-

szült, de talán nem is olyan nagy baj, hisz egyetlen kép sem tudná visszaadni azokat a színeket, ízeket, azt a hangulatot. Ami engem illet. a legszínesebb képeket úgyszem a digitális eszközeimben, hanem az emlékezetemben tárolom, és hiszem, hogy onnét – némi nosztalgizással – örökre előhívhatóak lesznek.

Kati

Vízkereszt

Kétszer kereszteltek meg testi- leg életem folyamán. Először 1959-ben, amikor megszülettem, másodszor pedig 2015-ben, saját kérésemre.

Azt gondolom, a keresztség megtérés nélkül pusztán emberi rituálé, és nem juttat senkit a Mennybe. Én személyesen olyan istentelen, a bűn-bűnözés fertőjében elmerülő ember voltam, aki „fejfel” rohantam volna a pokolba megtérés nélkül. Természetesen a felnőtt keresztség se ment meg senkit. Ha nincs a szívében megtérés, az csak fürdött egyet.

Am ha megtér, akkor üdvözl. Az Úr Jézus is megkeresztelkedett a Jordánban, Keresztelő János által. Azt mondta: „Engedj most, mert az illik hozzánk, hogy így töltsünk be minden igazságot.” (Máté evangéliuma 3,15)

A Biblia elsődlegesen a hitet nevezi meg az örök élet feltételének, az Úr Jézus Krisztusba vetett hitet, például János evangéliuma 3,36 („Aki hisz a Fiúban, annak örök élete van, aki pedig nem engedelmeskedik a Fiúnak, nem lát majd életet, hanem Isten haragja marad rajta.”)

Meggyőződésem, hogy e hitet maga Isten adja mindannak, aki bűneivel jelenik meg előtte, kérve Isten bocsánatát, Krisztus vérének büntörlő kegyelmét. Ezt azért tudom, mert magam is megjelentem 1994-ben előtte, és a kereszt tövéhez tettem minden bűnömet. Ott

kaptam bűnbocsánatot és örök életet az Úrtól. Aztán húsz év múlva, amikor szabadultam, a felnőtt keresztségre is sor került, hogy én is betöltsék „minden igazságot”. A víz keresztség annak szimbóluma, hogy a „hullámsírba alámerülve” meghalok a réginek és abból kiemelkedve támadok fel az új életre. „Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtetés az: a régi elmúlt, és íme: új

jött létre.” (2 Korinthus 5.17)

Van, aki megtér, és az Istennel való járást olyan közösségben gyakorolja, ahol ezt nem tartják elengedhetetlennek és megelégednek a csecsemő-gyermek keresztséggel. Az Úr Jézus úgy határozza meg ki az Övé és ki nem, hogy milyen gyümölcsöt terem az ember élete és azt gondolom, az egyik leglényegesebb, legfontosabb gyümölcs az engedelmisség. „Nem mindenki megy be a mennyek országába, aki ezt mondja nekem: Uram, Uram, hanem csak az, aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát.” (Máté evangéliuma 7.21)

Azt gondolom, a vízkereszttség nagyon fontos, a Szentírás kiemeli annak jelentőségét. Az Apostolok gyakorolták, Péter pünkösdi beszéde után mintegy 3000 ember jutott hitre és keresztelkedett meg. „Akik pedig hallgattak a szavára, megkeresztelkedtek, és azon a napon mintegy háromezer lélek csatlakozott hozzájuk.” (ApCsel 2,36-41)

A vízkereszttségben hálás vagyok, amiért követhettem az Úr Jézus Krisztust, de még inkább hálás vagyok, amiért mindezt reá néző hitből tettem meg. Áldott az Isten, a mi Urunk, Jézus Krisztus, aki ma is az Ő követésére hív, és aki az erő felett való úthoz is erőt ad. Nem hagyja magára, kíséri és vezeti a hozzá megtérő bűnöst, e világból az eljövendőbe.

Szeretettel,

Boros Lajos

„Amint tovább haladtak az úton, valami vízhez értek, és így szólt a főember: Íme, itt a víz! Mi akadályozta annak, hogy megkeresztelkedjem? Ezt mondta neki Fülöp: Ha teljes szívedből hiszel, akkor lehet. Ő pedig így válaszolt: Hiszem, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia. Megparancsolta, hogy álljon meg a hintó, és leszálltak a vízbe mind a ketten, Fülöp és a főember, és megkeresztelte őt.”

(Apostolok Cselekedetei 8.36-38)

Vízkereszt, vagy amit akartok...

Keresztény életem felekezeti szempontból is érdekesen alakult. Babakoromban a szokásokhoz híven - az illendőség és apai nagyszüleim megkívánták -, a katolikus hagyományokat követve meg lettem keresztelve. Kisgyerekkoromban nagyjából ugyanezen indítástól járnom kellett hittanra, hogy aztán elsőáldozó is lehessen. Édesanyámmal jártunk templomba. A hittanórákat általában hamar eluntam, így sokat csintalankodtam, ami miatt aztán többször összetűzésbe kerültem az órákat tartó apácával. Mivel már akkor is nagyon akaratos voltam, elértem édesanyámnál, hogy csak az elsőáldozást erőltesse, a bérmálkozásról magam dönthessek. Persze, hogy lázadó gyerekként nem a kötelesség mellett döntöttem. Ennek ellenére a megtanult imákat még sokáig mondtam esténként és nem volt kérdés számomra Isten létezése, bár akkor még csak a büntető Isten képe élt bennem.

Serdülőkoromban aztán már elhagytam a vallásgyakorlás minden rítusát, és teljes erőből lázadtam minden és mindenki ellen, kisebb-nagyobb hibás döntéseket hoztam. Soknak még ma is megvan a következménye. A teljes képhez az is hozzátartozik, hogy szüleim

kapcsolata megromlott, a vallásgyakorlás már édesanyám részéről is elmaradt. Ebben a keszűkuszásban teltek az évek, néha azért találkoztam keresztényekkel, akiket sokszor kihívások elé állítottam a kérdéseimmel vagy egyszerűen gúnyt űztem belőlük. Hiába lettem megkeresztelve babakoromban, mivel a szellemi életemmel érdemben sosem foglalkozott senki, évtizedekig áldoztam a sötét oldalnak. S ha őszintén visszatérek: élveztem, de közben nagyon mély sebeket is szereztem, amik csak tovább keményítették a szívemet.

Már felnőtt voltam, amikor a nővérem elkezdett járni egy baptista gyülekezetbe, megtért, bement, édesanyám pedig követte. Abszolút nem értettem, hogy mi történik, úgy éreztem, hogy a vágyam nővéremet benyelte egy szekta, aminek következtében lúzerré vált. Személyes támadásnak vettem: a nővérem volt a pótanyukám, s most elvették tőlem! Sőt! Még a legnagyobb lánya - akit húgomként szeretek -, is megtért idővel! S nem féltek a hitükről beszélni nekem, hívogatni a gyülekezetbe, imádkozni, böjtölni értem! Teljesen felháborítónak éreztem. Míg aztán én is olyan mélyre kerültem, hogy minden lehetőséget kimerítve, Istenhez fordultam segítségért. S lám, nem hagyott magamra! Ugyanabba a gyülekezetbe kezdtem el járni, mint nővéremék, s az első alkalmat követően kb. egy év után én is bementem. Mivel nagyon nagy elköteleződésnek tartom a bementést, először még halogatni akartam, aztán egyik kedves gyülekezeti testvérünk nekem szegezte a kérdést: ugyan mire várok, félek megvallani a hitemet?! Mélyen magamba néztem, s rájöttem, hogy tényleg nincs mire tovább várom. A gyülekezeti életünkhöz tartozik, hogy a bementés előtt álló testvérek bizonyosságot tesznek az egész közösség előtt, s elmondják, hogy addig a pontig milyen munkát végzett Jé-

zus Krisztus az életükben. Sosem felejttem el, hogy unokahúgom felállt, s ő maga is bizonyosságot tett: mennyire úgy gondolták, hogy sosem fogok megtérni, de hittel imádkoztak, böjtöltek, s lám, itt állok és készülek bementkezni. Nagyon megható volt. Persze voltak gyakorlati kérdéseim is: milyen fehér ruhát vegyek fel, befoghatom-e az orrom, amikor a víz alá merítenek, elbír-e majd a lelkipásztor, mennyire lesz hideg a víz... Természetesen minden kérdésre megnyugtató választ kaptam, és nem is fulladtam bele a bementő medence vizébe.

Amire viszont senki nem készített fel: Isten nem ereszt el sosem, a szövetség az szövetség, felbonthatatlan! Általában ezt pozitív felhanggal szoktuk emlegetni, ami helyénvaló. Magam részéről azonban ezt időnként egyfajta nehézségként, felelősségként élem meg: milyen jó lenne visszatérni a régi, „egyszerű” bűnös élethez, de nem tudok, mert ha meg is teszem, a bűnbánat olyan mardosó és elviselhetetlen, hogy jobb elkerülni. Krisztus már az életem része, megkerülhetetlen, nem zárható ki a belsőmből. Minden nem krisztusi cselekedet azonnal az elevenembe vág. Már nem tudok visszatérni a szövetség előtti időkhöz, „muszáj” a nehezebb utat járnom. Magam döntöttem felnőttként Krisztus követése mellett, s ugyan sokszor keménynek érzem, mégis tudom, hogy ez volt a legjobb döntés az életemben. Magam hoztam meg, s hol boldogan, hol összetörtén, de viselem a következményeit.

Klári

A hibiszkusz története

Amikor még nem élt ember a Földön, a Teremtő egyszer éppen a világ legszebb kertjében, Szicílián sétált, s a virágokkal beszélgetett. Ahogy azok sok-sok panaszát hallotta, elszomorodott. A hóvirágnak sok volt a meleg, az orchideák fáztak, a ciklámen nem szerette a rétet, a kakukkfű félt az erdő sötétjében. Egy magasra szökkenő nádszál vízpartról álmódott, a cickafark a napsütötte domboldalon kívánt lakni. A Teremtőt bántotta ugyan a sok elégedetlenség, de nem haragudhatott, hiszen ő ültette az összes virágot ebbe a csodálatos kertbe. Ezért aztán minden növényt türelmesen végighallgatott, majd átrendezte a világ virágoskertjét. Sok volt a tennivaló, jól el is fáradt, elindult hát a munka végeztével a tenger felé, hogy a hűsítő parton megpihenjen. Alig ment pár lépést, amikor a fűszálak között hirtelen megpillan-

tott egy aprócska, sápadt virágot. "Kicsi virág, rólad egészen elfe-

lejtkeztem, de hisz te nem is kértél semmit! Mondjad bátran, mit szeretnél!" "Teremtőm!" – szolt hal-
kan a virág – „nekem az a jó, aho-

gyan te akarod, ezért nem akarok semmit sem kérni magamnak. Csak..., ha szabad mégis valamit kérnem, kérlek, mosolyogj rám, és egészen boldog leszek!" Majd apró virágkelyhét mosolyra éhesen tárta az Úr felé. A világ Kertésze lehajolt az apró virághoz, rámosolygott és megsimogatta. A Teremtő mosolyától a csöppnyi virág megszépült, izmos bokorra növekedett, s gyönyörű virágkelyhei mindennél szebbé tették. De szerény maradt, mint az igazi szépség. Bárhol megél, romok között, út szélén, kertekben. Mindenért hálás, mindig hűséges. Ha nincs víz, a harmat is elég, soha nem türelmetlen. Csak a mosoly éltető melegére vágyik.

Hunyd be szemed, nézz mélyen magadba! Az Úr téged is ilyennek alkotott...

Ismeretlen szerző

A keresztség áldása

Az életünk során, ezen a földi színpadon az ég milliárdnyi csillagfátylán keresztül megvilágítva, ezer és ezer úton járunk vándorként.

Meggyőződés, hogy csakis az a lélek boldogul és tud haladni a számára kijelölt ösvényen, aki teljes szívvel rá tudja bízni életét Isten Gondviselésére. Aki el tudja fogadni az egyetlen igazságot, ami világosságot hoz minden szívnek. Aki elismeri, hogy élete

minden pillanatával elszámolással tartozik. Számomra a keresztelkedés az egyetlen út, amely megvilágítja a kétség és félelem ösvényét. Ami lágy szeretettel formál és alakít olyanná, akit a Teremtő Isten álmódott meg, és hívott el az életre. A legnagyobb áldás egy ember életében az a pillanat, amikor meghajtja fejét a keresztségben. Vállalván égi rendeltetését, ami egyetlen törvényen nyugszik. A Szeretet törvényén. Mert csak az Isteni fajta Szeretet tudja a gondolatokat és szavakat csodálatos tettekké varázsolni. Hogy a keresztség tükrében mi magunk tudjunk áldássá válni más emberek életében. Mert az az ember, aki Isten Gondviselő kegyelmében, Jézussal kéz a kézben jár, mindig igyekszik meglátni a szükségletet a világban. Aki Jézussal járja útját, Isten szeretete által, nem megy el tétlenül a szükség mellett, ahol segítségért kiáltanak. Mert az az ember, aki rá tudja bíz-

ni életét a Teremtő Istenre, nem felejt el megcselekedni a jót másokkal. Ahonnan érkezünk, oda fogunk hazamenni is majd egyszer, amikor letelik a szolgálat.

Ezért soha egy pillanatra sem feledkezem meg arról, hogy az örök fényességből küldtettem erre a világra, hogy magam is világító lámpás legyek mások életútján. Mert a Szentlélek által mindnyájan egyek vagyunk az örökkévaló világban.

Csillag Melinda

Hamvazószerda

Személy szerint hozzám sokkal közelebb áll a húsvéti ünnepkör, mint a karácsonyi. Persze tudom, hogy e kettő elválaszthatatlan egymástól, a világra jötte nélkül Jézus be nem teljesíthette volna az írásokat. De mégis én, életfogytos elítéltként, viselve a bűnöm súlyát, viselve a börtönt, és elviselve a családom távolságtartását jobban meg tudom élni a lemondást, a veszteséget, mint a várakozás és a születés örömét.

*„Meghajtom bűnbánón fejem
s mit rég' tevék, imádkozom.
Átnyilallik lelkemen
egy rég' nem érzett fájdalom.”*

A Nagyböjt jó alkalom arra, hogy úgy igazából szembenézzünk önmagunkkal. Igen nagy elcsendesedésre és erőre van szükség ahhoz, hogy eljussunk a bensőnkbe addig a mélységig, ahol szembe találkozzunk azzal az egykori énünkkel, aki károkat, fájdalmakat, szenvedéseket okozott ember-társainak.

*„Egy rég' nem érzett fájdalom
imára szólít engemet,
hisz' örömtől imádkoznom
oly régen-régen nem lehet.”*

Meg kell tudni látni azt, hogy az akkori cselekedetünkkel nemcsak a sértettünknek ártottunk, hanem a környezetének is. Hiszen mindenki valakinek a lánya, a fia, a testvére, az anyja, az apja, a felesége, a férje, pont úgy, mint mi is. És mi is épp úgy fájunk valakinek, mint bárki más is fáj valakinek. Ám ezt a fájdalmat mi okoztuk, és ahhoz, hogy a bűnbánatunk teljes értékű és őszinte legyen, ezt is fel kell ismerni.

*„Nem az örömnapoknak álmát
siratom némán, könnytelen
szemekkel,
hanem lelkem borongó árnyát,
kísértő, rémes szellemekkel...”*

Én személyes tapasztalatból tudom, hogy nagyon kemény dollog, nagyon nehéz út ez!

El kell engedni a mások és a

rossz körülmények hibáztatását, az egyéb kibúvók és mentségek keresését, a kamukat. Be kell ismerni, hogy én csakis én vagyok a felelős a cselekményemért és az általa keletkezett veszteségekért. Át kell tudni érezni a sértettünk családjának a fájdalmát, és teljes szívünk-ből bánni kell, hogy ilyet okoztunk. Ez teljes odaadást igényel, ebbe bele kell roskadni, bele kell halni egy kicsit. De csak így remélhetjük a bűnbocsánat isteni kegyelmét.

*„Mikor elhagytak,
Mikor a lelkem roskadozva vittem,
Csöndesen és váratlanul
Átölelt az Isten.*

*Nem harsonával,
Hanem jött néma, igaz öleléssel,
Nem jött szép, tüzes nappalon,
De háborús éjjel.”*

De nem szabad megijedni, félni ennek az útnak a nehézségétől. Gondoljunk csak Jézusra és kapaszkodjunk bele. A sorsa előtt nem keresett kibúvókat, nem futott el. Pedig félt Ő is és küzdött emberi gyengeségekkel, mégis csak

ment egyenesen a végzete felé. Ártatlanul és önként vállalta, hogy elárulják, elfogják, kigúnyolják, megkínózzák, megalázzák, keresztre feszítsék: Hát mérhetőek lennének a mi nehézségeink az Ő áldozatához képest? Jézus példával járt előttünk, ahogy vitte a keresztjét a Golgotára. A vérét, az életét is odaadta, hogy a szavai a szeretetről, a megbocsátásról és a bűnbocsánat kegyelméről fennmaradjanak, és mindenhová eljussanak.

Ide hozzánk is eljutott a börtönökbe. Innét pedig csak rajtunk áll, hogy szembe tudunk-e, szembe merünk-e nézni egykori tettünkkel, és a tettünk következményeivel.

Én ezt megtettem, s teszem újra meg újra. És bár még mindig sok gyarlósággal, gyengeséggel küzdök, de már emberként, bátran, egyenes háttal tudom állni bárki-nek a tekintetét, és tudok örülni az életemnek itt, a rácsok mögött.

*„Ejh! hagyjuk a sirást,
sírjon kit bűne sírni késztet,
pohár csendüljön, ébredjen a szív:
ma ünnepel halál, enyészet...
Ma zokogástól hangos a templom,
könny a szemekben, hamu a fejen,
dalra fel, míg mások zokognak,
ez a nap az én régi ünnepem!...”*

Ráduly Zsolt Gyula

A versidézetek Ady Endre: Hamvazószerdán, és „Az Úr érkezése” című verseiből valók

A keresztség jelentése számomra

Életünkben igen fontos, meghatározó döntés a keresztkelés. Gyermekként ebben nem igazán van döntésünk, ugyanis legfőként a szüleinken múlik, hogy meg leszünk-e keresztelve vagy sem. Az én személyes véleményem és meggyőződésem az, hogy már gyermekként legyünk megkeresztelve. Ha ez bármi oknál fogva elmarad, felnőttként sem késő meghozni ezt a döntést, ez csupán elszántság és erős akarat kérdése. Jómagam 3 hónapos koromban lettem megkeresztelve, melynek végtelenül örülök is, mert ezzel jogos tagjává váltam a Katolikus Anyaszentegyháznak, ami jó dolog! Gyermekként nem voltam tisztában azzal, hogy miért is fontos dolog a keresztkelés, de felnőtt fejjel már tudom, hogy igenis fontos jelentőségű dologról van szó. Sajnos a mai világban azt tapasztalom, hogy nagyon sok ember él a földön, aki nincs megkeresztelve, ezáltal istentagadókká válnak, sőt nem is ismerik a Teremtő Jóistent. Ez nagyon nem jó dolog, mert meg ha csúnyán is hangzik, ki kell

mondanom azt, hogy ezek az emberek a sátán rabszolgái! Ezzel nem akarok senkit megbántani, távol áll tőlem.

Nem tudom, mi az oka annak, hogy nem lettek megkeresztelve, és felnőtt korukban sem léptek erre az útra. Számtalan oka lehet, ez olyan, mint egy többismeretlenes egyenlet. Nehéz feladat a keresztkelésre rászánni magunkat, de nem lehetetlen, csupán elhatározás

kérdése! Rengeteg embertársam keresztkelésének voltam tanúja az elmúlt években, és örömmel tölt el az, hogy önszántukból, kényszerítés nélkül léptek erre az útra! Láttam azt, hogy a keresztség által hogyan, miként születtek újjá ezek az emberek. Leszámoltak az addigi bűnös életükkel, és egy új, tiszta életet kezdtek a keresztség, mint szentség által. Egy keresztelő alkalmával érezni lehet az, hogy a Szentlélek munkálkodik, árad a szeretet. Ugyanakkor érezhető az is, hogy a sátán ilyenkor még jobban tombol, mint általában, ugyanis hatalmas gyomrost kapott az által, hogy valaki a keresztséget választotta. Egy szolgálóval kevesebb maradt neki, viszont eggyel több szerető követője lett az Úrnak! Kívánom azt, hogy mindenki ismerje fel azt, hogy mennyire fontos a keresztkelés, és merjen belevágni a keresztkelésbe az, aki még nincs megkeresztelve!

Isten áldása szálljon mindannyiunkra!

Szeretettel:

Red Fox

Humor/Rejvény

8	4	7		9	5		2	3
	9							7
		5	2	7	4		8	9
9					2	3		
4		3	9	6	8	5		2
		2	7					1
3	5		6	8	7	2		
7							3	
1	2		3	5		7	6	8

Isten megteremti a nőt. Nézetgeti, körbejárja. „Szép, szép, de mintha még valami hiányozna.” - mondja, majd legyint: „Nem baj, majd kifesti magát!”

Két szesztestvér beszélget. Azt mondja az egyik: - Te, olyan jól megvagyunk mi így együtt. Legyünk barátok! - Mire a másik: - Bolond vagy te! Hát hogy néznénk ki csuhában?

IMPRESSZUM

Kiadja a Mécses Szeretetszolgálat Magyar Börtönpsztorációs Társaság Felelős kiadó: Mécses elnöke

1325 Budapest, Pf. 391.
mecseshp@gmail.com
mecsesh.vaciegyhazmegye.hu

Újságunk készítésében fogvatartottak, szabadultak, civil missziósok, papok és lelkészek egyaránt közreműködtek. A fogvatartotti írásokat minden esetben a BVOP kommunikációs főosztály sajtóengedélyével tesszük közzé.